

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/560/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233596
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233596.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grosslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 18C/253/2012-85 zo dňa 12. 9. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z výsledkov vykonaného dokazovania, najmä z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/2340/2010 mal zistené, že dňa 8. 6. 2010 bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci EX 4747/10 na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 01546/10 zo dňa 1. 4. 2010 s právoplatnosťou 19. 4. 2010 a vykonateľnosťou 22. 10. 2010. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 10. 2. 2011. Zo spisu exekučného súdu je zrejmé, že vykonával úkony za účelom zabezpečenia podkladov pre rozhodnutie o žiadosti. Pokiaľ sa týkalo právneho posúdenia veci, na daný právny vzťah primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 7. 2004. Poukázal, že nie každý priesťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný priesťah. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci, musí ísť o významné priesťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné priesťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). Navyiac podľa okresného súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť. Navyiac, nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný, znáša aj podnikateľské riziko, možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Za rozpor s dobrými mravmi považoval požadovať režijné náklady v takmer 45 000 žalobách len z titulu správy pohľadávok prostredníctvom svojich zamestnancov, ktorí samozrejme dostávajú mzdu, ako aj za náklady za spracovanie urgencií súdom, kontrolu stavu konania na exekučnom súde a za udržiavanie a správu informačného systému, ktoré vyčíslil len nejakou paušalizovanou sumou bez riadneho preukázania. Taktiež podľa názoru okresného súdu navrhovateľ nepreukázal ani nemajetkovú

ujmu, keď ničím nezdokladoval údajné „následky“ ako je pocit úzkosti, frustrácie, neistoty. Nepreukázal ako daná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Okresný súd za nie bez významu tiež považoval, že právna neistota navrhovateľa nedodržaním zákonom garantovanej 15-dňovej lehoty bola narušená približne o 7 mesiacov, pričom navrhovateľ navyše napriek tomu tvrdil, že v danej veci došlo k omeškaniu viac ako 11 mesiacov. Navrhovateľom tvrdená majetková škoda a nemajetková ujma mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnej veci, ktorá vznikla zo spotrebiteľského vzťahu, a teda ustálil, že vzhľadom na problematiku spotrebiteľských vzťahov a rozsiahlu právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu aj v rámci exekučného konania skúmať rozhodcovské rozhodnutie s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-40/08 Asturcom, podľa ktorého Smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprímeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve, uzatvorenej predávajúcim alebo podnikateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je preto postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré príslušným súdnym exekútorom neboli súdu zaslané, a teda súd bol nútený zabezpečovať si ďalšie podklady, či môže alebo nemôže udeliť poverenie na vykonanie exekúcie. Na podklade uvedeného potom ustálil, že konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je v danom prípade dostatočným zadosťučinením, a to i vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorú navrhovateľ žiadnym spôsobom súdu nepreukázal. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prieťahmi. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v súvislosti s § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, aj napriek úspechu v spore, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko túto si návrhom neuplatnil a ani nepreukázal, že by mu účelne vynaložené výdavky v konaní vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. V podanom odvolaní vytýkal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - ak účastníkovi konania sa postupom okresného súdu odňala možnosť konať pred súdom, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., ak rozhodoval vylúčený sudca, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu, jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a to aj napriek tomu, že navrhovateľ podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v žalobe oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa § 15 O.s.p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu a ten vzhľadom na ust. § 12 O.s.p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Zdôraznil, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. V konaní mal okresný súd uskutočňovať také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Ďalej poukázal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal. Zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Vytýkal okresnému súdu, že sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie napokon náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Otázka zákonného sudcu v predmetnej veci bola vyriešená uznesením Krajského súdu v Žiline ako súdu nadriadeného sp. zn. 8NcC/185/2013 zo dňa 28. marca 2013, ktorým nadriadený súd sudkyňu Okresného súdu Žilina JUDr. Gabrielu Panákovú nevyvlúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, na podklade čoho je možné ustáliť, že v predmetnej veci konal a rozhodoval zákonný sudca.

Pokiaľ sa týkalo ďalších námietok navrhovateľa o tom, že súd sám určil rozsah dokazovania, navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť k týmto dôkazom a tvrdeniam sa vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, je potrebné uviesť, že sám sa tohto svojho práva vzdal, keď sa na vytýčený termín pojednávania, na ktorý bol riadne predvolaný, nedostavil. Pokiaľ i žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, vzhľadom na rozhodovaciu činnosť a prax nadriadeného súdu Okresnému súdu Žilina o vylúčení, resp. nevyvlúčení sudcov okresného súdu v jednotlivých obdobných veciach, nemal dôvod spoliehať sa na to, že okresný súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovie a v konaní nebude ďalej pokračovať.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Nadväzujúc na tento názor dovolací súd pre účely preskúmvanej veci konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Naviac okresný súd v rámci dokazovania oboznámil exekučný spis, oboznámenie ktorého ako dôkazu bolo navrhnuté samotným navrhovateľom. Z vyjadrenia odporcu, ktoré síce v rozsudku spomenul, pri rozhodovaní nevychádzal, nakoľko námietky odporcu nemali zásadný vplyv na rozhodnutie súdu. Podstatným pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci bola skutočnosť, že v rámci vykonaného dokazovania okresný súd nezistil, že by k nevydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom nedošlo viac ako 11 mesiacov. V danom prípade poverenie bolo už vydané približne po 7 mesiacoch, pričom k nedodržaniu zákonnej lehoty došlo z dôvodu, že exekučným titulom a podkladom pre vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, a teda súd v rámci skúmania predpokladov pre vydanie poverenia musel si zabezpečiť ďalšie podklady, po doručení ktorých žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel a poverenie mu udelil.

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky považovať za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, vždy je potrebné skúmať dôvody, pre ktoré k nedodržaniu lehoty došlo a od toho odvíjať i zodpovednosť konajúceho subjektu. V poukazovanej exekučnej veci skutočne exekučný súd nedodržiaval zákonom stanovenú lehotu, neurobil to však svojvoľne tým, že by vo veci vôbec nekonal, naopak v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup. Konal v súlade so zákonom, keď žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel až po obdržaní a preskúmaní potrebných podkladov. Podstatným však je, že v danom prípade nedošlo k omeškaniu exekučného súdu podľa tvrdenia navrhovateľa o 11 mesiacov, ale iba o 7 mesiacov, a teda pokiaľ svoje nároky zo zodpovednostného vzťahu navrhovateľ od nedodržania ním uvádzanej lehoty, nepreukázal nielen základ nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, ale ani potrebu vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa jeho námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu.

V nadväznosti na uvedené krajský súd stotožniac sa s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu, toto ako správne, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tieto si návrhom neuplatnil, ani nevyčíslił.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** je odvolanie prípustné.